
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AZ ELSŐ

Jelenések könyve 2,1-7

2020. JANUÁR 5.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 146. zsoltár

Imádkozzunk: Köszönjük, mennyei Atyánk, hogy egybegyűjtöttél ez esztendő első vasárnapján, hogy itt a gyülekezet közösségében csatlakozzunk azokhoz, akik az idők kezdeteitől fogva annak végezetéig és majd az örökkévalóságban is dicsérnek és magasztalnak Téged. Mert mi is elmondhatjuk boldog bizonyossággal, hogy Te szabadító, gyógyító, megalégítő, igazságot szerető, hűségben járó Isten vagy és így hordozol bennünket is. Így jövünk most Eléd, háládatos és alázatos szívvel; hálával minden jótétemenyedért és alázattal remélve, hogy megáldasz bennünket Igéd világosságával és Szentleked erejével. Nyisd meg szívünket, tölts be bennünket ajándékaiddal, buzdíts ennek az esztendőnek kezdetén is, hogy hálás étellel nagy Neved dicsőségére éljünk. Krisztusért, Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki jobbkezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és türeseedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket, és terhet viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van. (Jelenések könyve 2,1-7)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Még nyáridőben, külföldet járva egy szép kisvárosba jutottunk, régi utcák, kávézók, vendéglátóhelyek, kellemes békés nyugodt környezet. S amint ott üldögéltünk, kávézhattunk, egyszer csak egy ifjú párt láttunk, akik egy babakocsival jöttek, tolták fölfelé a lejtős utcán, mosolyogva, nyakukban kamerával! Milyen jó mostanság turistának lenni, gondoltam magamban, lám, egy babakocsis gyermekkel is lehet jönni, jobbra-balra sétálgatni, nézelődni. Aztán ahogy közelebb értek, azt vettem észre, hogy abban a babakocsiban nem baba van, nem gyermek ül benne, hanem egy kiskutya. Először azt hittük, hogy a kis pimasz, elkényeztetett jószág felugrott a babakocsiba, mert majd jön hátul a nagymama, vagy a nagypapa karjában kicsivel. De nem jött utánuk senki. Ez nem babakocsi volt, hanem kutya-kocsi. Így is volt megkésztve, így volt legyártva, kutyapelenkával, kutyacumival, kutyafésűvel, kutyatarakkal. Csak jött a boldog ifjú pár, és tologatták a kiskutyát.

Nem akarom tovább kommentálni ezt a látványt, de akkor belém hasított az a gondolat, hogy én innentől kezdve csak az apokalipsziszról fogok prédikálni. Finis mundi – vége a világnak. Nos, eljött az ideje, hogy ha nem is az egész Jelenések könyvéről, mert abba nálam tudósabb és szentebb emberek bicskája is beletörtött, de legalább a hét gyülekezetnek szóló levélről szóljon Isten ígéjének a hirdetése. Éspedig azért, hogy a régi próféta üzenetét megértve, a saját korunkat és benne a keresztyén ember feladatát is megértsük, ha kell, a küzdelmet, ha kell a megtérésre hívó szót, ha kell a boldog reménységet, ha kell, a bátor kitartást.

A Jelenések könyvének az elején, a rövid bevezetés után, hét levél következik egymás után, hét kis-ázsiai gyülekezetnek. Ha kinyitjuk a térképet, láthatjuk, hogy egész közel voltak egymáshoz, Efézusban, Szmirnában, Pergamonban, Tiathirában, Szárdiszban, Philadelphiában és Laodiceában. Régi térképet kell nézni, mert ezen városok közül némelyik már nincs meg, illetve már a török neveit olvashatjuk a mai térképeken. Hét gyülekezet, egymás szomszédágában, nekik szól a hét levél. De nem titkos magánlevelek ezek, mert azt olvasuk mindenik levél végén: akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek (többes számban!). Tehát, ha éppen Efézusnak üzen az apostol által a gyülekezet Ura, ez az üzenet, ez a levél a többi gyülekezetben is elhangzott. Ilyen a keresztyénség! Hogy mi történik éppen, mit ne mondjak, a Debrecen, Csapó-kerti gyülekezetben (nem akartam a tőszomszédokat, Pasarétet, Kelenföldet, Budát, Gazdagrétet mondani), az bizony a régi anyaszentegyházban tudták jól. Nem izoláltan, nem egymástól elszigetelten, nem önmagukba bezáródva éltek a gyülekezetek, hanem ha az egyik üzenetet, látást, próféciát kapott, azt hallhatta, kaphatta a többi is, és viszont.

Most az Efézusi gyülekezethez szóló levélről lesz szó. Ennek a – hadd mondjam így - közös körlevélnek a kezdetén ők állnak. Az Efézusi gyülekezet az első. És az *Első* szól hozzá! Krisztus különböző módokon mutatkozik be, itt úgy, mint aki a jobbáiban tartja a hét csillagot, és jár a hét arany gyertyatartó között. Értelmezhetjük a hét csillagot hét gyülekezetnek, a hét arany gyertya-

tartót a hét istentiszteleti közösségnek. E sorban első helyen Efézus áll. Mielőtt azonban a levélre rátérnék, még néhány általános szót kell szólni. Egy látnok írja ezeket a leveleket; egészen pontosan a gyülekezetek Ura diktálja a látnoknak a leveleket (ez a levél is így kezdődik: az Efézusi gyülekezet angyalának írd meg!). Ez a levélírás tehát prófétai szolgálat, János nem a magáét mondja, pedig óriási tekintélye volt a kis-ázsiai gyülekezetek körében, mégsem önmagára hivatkozik, hanem Jézus Krisztustól kapja az üzenetet. Továbbá, látnunk kell, hogy a levelek megelőzik a nagy feltárást, az apokalipszist, a világ folyásának a leleplezését, a történelem titkának a feltárását. És ez a tény azzal a bonyodalommal jár, hogy kénytelenek vagyunk visszafelé haladva is olvasni ezeket a szakaszokat. S bizony, ezért igen sokféleképpen magyarázzák is. Egyesek szerint ez a hét gyülekezet, túl azon, hogy létük történelmi valóság, voltaképpen hét gyülekezet-típus. S mindjárt kiválaszthatjuk magunknak az egyiket. (Például, a filadelfiai gyülekezetnek szólót, mert őket nem korholja a gyülekezetek Ura. Na, ez vagyunk mi, a Buda-hegyvidék, ugyehát nekünk csak dicséret jár!) Mások szerint a hét levél (a hét gyülekezet) voltaképpen az anyaszentegyház hét világgorszaka. Mi talán most az ötödikben vagyunk, ámbár nem tudom igazán megmondani.

A levelekből azonban az derül ki, főleg, ha az egész Jelenések könyvének tükrében olvassuk, hogy itt kétféle feszültség van, és jobban segíti a megértést. A Jelenések könyvében az anyaszentegyház sorsáról olvasunk. Látjuk Isten népének a sorsát, hallunk az üldöztetésről, a hányattatásról, az egyházat körülvevő közömbösségről, a Krisztus ügyétől való elhanyaglásról, a megvetésről. Ugyanakkor folyton olvassuk azt is, hogy milyen nagyok a világ bajai, hogy mennyi nyomorúság van a világban. Feltöretnek a pecsétek, megharsannak a trombiták, és máris látjuk a világ bajait, a háborúkat, éhínségeket, járványokat, igazságtalanságokat, a süllyedést, romlást, szétesést. Mennyi baj van a világban! És ez nagy feszültség a számunkra, a keresztyének számára. Hát mit foglalkozunk mi itt a magunk kis bibijével – jaj, tyúkszem nőtt a talpamon, jaj, szálla ment a tenyerembe, jaj, valami bibi van rajtam! –, miközben az egész világ hullik, dől, jön, bajra-baj, iszonyatok és háborúk! A keresztyének meg nézik a köldökeiket, és önmagukkal bíbelődnek! Ez bizony nagy feszültség.

De van egy másik oldala is ennek a feszültségnek! Éspedig az, hogy nem biztos, hogy a saját korunk jellemez bennünket. Jellemezhetne, tudom. Háborús időben a keresztyén közösség is háborús körülmények között él, éhség idején a keresztyének is szűkölnék. Ha nagy a züllés, lévén önmagunk kortársai, megjelenik az közöttünk is. Ha nagy az elhanyaglás az igazságtól, ugyan miért ne kísértene meg a keresztyéneket is?! De nem teljesen így van ez. Azt hihetnénk, hogy ahol üldözik a keresztyéneket, a föld alá szorítják őket, és mindennapos veszedelemben vannak a hitük miatt, ott a keresztyénség éppen csak, mint egy félig elszáradt ágacska éldegél, egy mozdulat és letörik. Hitüknek nincsen virága és nincs gyümölcse sem, életüknek nincsen szépsége, öröme - és ezért roppantul tudjuk sajnálni az üldözött keresztyéneket. De én voltam üldözött keresztyének között! És a legjobban az rendített meg, hogy

élő, virágzó, örvendező gyülekezetek között jártam. A kedvükért még búcsú bulit is tartottak! Másutt pedig, ahol nincsen semmi baja a keresztyéneknek, sőt, megbecsült társadalmi státuszuk van, törvények védik őket, adót szednek a javukra, emberjogi szervezetek kiáltoznak, ha csak csúnyán néznek egy keresztyénre, és ez casus belli is lehet,, ott pedig pang a keresztyénség, üresek a templomok, semmiféle élénkség nem lehet látni, és ha mégis találkozunk még egy-két keresztyénnel, lógatják az orrukat, vagy kutyát tologatnak babakocsiban, és leginkább arról beszélnek, hogy vége a keresztyénségnek. Finis christianismi! Ezt Svájcban hallottam és nem Szíriában!

Hogy van hát ez? Látjuk, nem egyenesen arányos az összefüggés a világ helyzete és a keresztyénség belső helyzete között. De nem is fordítottan arányos. Tehát valami más dinamikát kell itt keresnünk. A gyülekezeteknek ugyanis van sajátos meghatározó helyzete, ezért üzen a gyülekezet Ura, Jézus Krisztus az apostol által, éspedig úgy, hogy ki-ki lássa a többiekét is -, és hogy mi is lássuk, hogy mi is megértsük ezt a lényeges vonatkozást. Mert bármilyenek a körülmények, bármilyen módon hatnak ránk, minden gyülekezetnek azonos a lényege, csak az alakzata, az adott életmódja más.

Most az efézusi gyülekezetről hallunk. Ez harcok egyház, az igazság bajnoka, tele van erővel, küzd, tud terheket viselni – de nem szerez. S ezért nyomban látható, hogy nem az a döntő kérdés, milyen világban élünk, vagy milyen az adott társadalmi, politikai, történelmi, közkerkölszi helyzet. És még csak nem is az a döntő kérdés, hogy milyen a gyülekezetek egymáshoz való viszonya. Igen, van veszekedés gyülekezetek és egyházak között. Római katolikus barátaimmal szoktuk egymást cukkolni; ha jó kedvünk van azzal, ki a jobb, ha rossz kedvünk van, akkor azzal, hogy ki a rosszabb. Ilyenkor szoktam mondani: jaj, kérem, ha valaki a reformátusokról rosszat akar mondani, forduljon hozzám bizalommal, tudok én magunkról eleget! De nem ez határoz meg, hanem a Jézus Krisztushoz való viszonyunk. Mindig ez a döntő tény. Éppen ezért, mint mondtam, Krisztus más és más arcát mutatja egy-egy gyülekezetnek. Itt most az első helyen álló, ősi alapítású gyülekezetnek, Efézusnak szól. Milyen ez a gyülekezet? Kemény. Ők bizony, kemény társaság, nem engednek a 48-ból. Így mondja az Úr a gyülekezetnek: „tudom a te dolgadoit, fáradozásaidat, tőrésedet, hogy nem szenvedheted a gonoszokat, megkísértetted azokat, akik apostolnak mondják magukat, holott nem azok és hazugoknak találtad őket.” Ezek ám a valakik, ezeket az efézusiakat nem lehet felültetni hamis tanítással, tévelygéssel, csábítással, őket nem lehet belekényelmesíteni a viszonylagosságok hamis világába, hogy minden jól van úgy, ahogy van. Nem. Ők fáradoznak, küzdenek, vállalják a munkát. Ez a szó, hogy „fáradoztál”, azt jelenti: kemény munkát végeztél, mint amikor beteszik a borsot a mozsárba és törlik. Ezt a kemény munka, gyötrelem (ha aktív), de szenvedés is, ha passzív. De Efézus bírja ezt. Azt is mondja az Úr, hogy a gyülekezet állhatatos: „tudom a te fáradozásodat és tőrésedet.” A tőrés szó itt állhatatosságot jelent. Nem futamodnak meg, hanem hosszútűrők, nem fordítanak hátat a dolgoknak, nem menekülnek el. Ott maradnak, ahova Isten állította őket, benne maradnak

abban, amibe Isten beleállította őket, nem dobják le a vállukról, amit Isten a vállukra tett – ezek jó református karakterek, ugye?! A református ember, ha valamit megkezdett, azt végigcsinálja, ha valamit a vállára vett és elvállalta – nem fölállalta -, hogy elviszi valameddig, azt inaszakadtáig is, de elviszi. Ilyen ez az Efézusi gyülekezet. És harcos is, nem köt hamis kompromisszumot. Ezt mondja Krisztus: „a gonoszokat ki nem állhatod.” Nem alkuszik meg, nem teszi fel a kezét, nem mondja azt, hogy: hát milyen a világ, ilyen a mai Magyarország, és ki marad itt talpon, ha nem köt kompromisszumot!? S ki jut egyről kettőre, ha nem alkuszik meg?! És kinek nem verik be az orrát, ha folyamatosan nyitva tartja a szemét meg a száját!? Mi ma kis második kapitalizmusban élünk, afféle poszt-kapitalizmusban vagyunk. A fiatalok, hallom, kezdenek újra Marx Károlyt lapozgatni és antikapalista műveket forgatnak: féljen és rettegjen ez a világ! De csak mosolygunk ezen. Még mi keresztyének is mammogunk, hogy csak meg kell alkuadni. De Efézus nem alkuszik; vállalja a Krisztus nevéért a fáradtságot (vagyis a szenvedést, az összetörtetést és a meghurcoltatást is).

És ez, mint mondtam, nem pusztán passzivitás. Igen, lehet úgy is hűségesebbnek lenni, hogy az ember megáll egy helyen, nem hagyja, hogy kimozdítsák, hiába döfölik, ütöklök, vágják, lökdösi – ő megáll. Az a legény, aki állja! Efézus harcol is. Azt mondja, olvasom tovább: „megvan benned, hogy a nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyet én is gyűlölök.” Kik ezek a nikolaiták? Nem sokat tudunk róluk, talán Pergamoni gyülekezetnek írt levélből jobban értjük, ott ez áll: „valami kevés panaszom van ellened, mert ott vannak nálad, akik a Bálám tanítását tartják, aki Bálákot tanította, hogy vessen botránykövet az Izrael fiai elé, hogy egyenek bálványáldozatokból és paráználkodjanak, így van nálad is, akik a nikolaiták tanítását tartják, amit gyűlölök.” (2,14-15) Ha ezt összevetjük azzal, amit Pál apostol a Korinthusi gyülekezetnek ír bálványáldozati hús evéséről, a paráznaságról, a mindent-megengedésről, továbbá a korinthusiak körében elterjedt szlogenről: mindent szabad nekem...!, akkor nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy ezek a nikolaiták libertinusok voltak. Azt nem mondom, hogy a liberálisok, mert ez mára üres szitokszó lett, én pedig Kossuth Lajos módjára szívesen lennék liberális. (Igaz, a maiak módjára nem szívesen.) Használjuk inkább a régi teológiai szót: libertinusok. Ők azok, akik botránykövet vetnek Izrael fiai elé, vagyis a tanításukkal, de leginkább az életmódjukkal mindent felforgatnak a gyülekezetben. Megbotránkoztatják a gyülekezetet, és örülnek, ha a gyülekezet megbotránkozik. Ujjonganak, ha a gyülekezet meghasad erkölcsi kérdéseken, mint ahogy ez év legelején, az Amerikai Egyesült Államok második legnagyobb keresztyén egyháza, az amerikai methodista egyház 27 ezer gyülekezet, sok millió tag, ketté fog szakadni. És nem valami elvonatkoztatott tanítás miatt, talán mert az egyik diézissel énekel, a másik meg nem, vagy netalán a homoúsziosz-on veszték volna össze; gondolhatnánk, ezek okán nagy szakításokat lehet végezni. Más az ok: a homoszexuálisok összeházasítása a kérdés. Egy kisebbség akarja, s nekik botrány, hogy a többség nem akarja; a többségnek meg az a botrány, hogy néme-

lyek akarják. Hát kettészakadnak. Az Efézusi gyülekezet nem tűri a botrányt, nem tűri a botrányozókat sem, hanem kiveti magából, hogy megőrizze és megtartsa a gyülekezet épségét.

Hadd summázzam be: terheket hordoznak, nem fáradnak el, nem lehet elkop-tathatni őket, harcolnak, helyben maradnak és kritikusak. Leleplezi azokat, akik apostolnak mondják magukat. Azonban ennek az elkötelező, lenyűgöz-ő, elgondolkodtató bemutatásnak a végén ott áll az a szó, hogy de! „De az a panasom ellened, hogy az első szereteted elhagytad.” A terheket hordozó, kritikus, hűséges, állhatatos Efézus szeretetlen. Az első szeretetét elhagyta. Erre utal az intés is: „emlékezzél meg, hogy honnét estél ki.” Micsoda paradoxon ez, testvérek! Dicséri őket az Úr az állhatatosságukért, és ugyanakkor azt mondja, hogy kiestek! Honnét is? Abból a helyzetből, amiben eredetileg volt. Olyan erős ez a paradoxon, hogy az újabb magyar fordítások már nem is így fordítják, hogy »emlékezzél, hogy honnan estél ki«, hanem úgy, hogy emlé-kezzél, hogy honnét sülyedtetél le! Mintha valami lezülles következett volna be, a harci morál megvan, de kemény lett a szívük. Én inkább Pál apostol szavaira szeretnék utalni. Azt mondja az apostol, hogy: „aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni (1Kor 10,12-14)

Aki áll, vigyázzon, hogy ki ne essék! Az Efézusi gyülekezet folytonos harc-készültségben van. Aki volt katona, tudja, annál undorítóbb dolog nem volt, amikor a körletparancsnok hajnali 3-kor berúgta az ajtót és ordítva közölte, hogy három perc múlva mindenki menetfelszerelésben legyen a folyosón. Olyan menetfelszereléssel, amihez legalább 15 perc kellett beöltözni. Hát akkor úgy fekszünk le, hogy rajtunk van minden: bakancs, sisak, szimatszatyor, szíj, aztán ha jön a riadó, már állunk is. Vannak ilyen keresztyének, kedves testvérek, folyamatos harckészültségben. És itt hangzik az Úr feddése: „a pa-naszom ellened, hogy elhagytad az első szeretetedet!”

Valaki úgy magyarázta, hogy ha mindenki gyanús, mert nagy harc van, és mindenkinek ott látom a szemében az árulás apró kis lángjait, látom, ahogy ingadozik, kidől a falanxból, miközben én itt állok a frontvonalon, nyújtom hátra a kezem a munícióért, nem jön, hátra nézek és nézd csak, azok már a fe-hér zászlót lengetik, megadták magukat, egyszóval: amikor mindenki gyanús, mi a nagy helytállásban, nagy odaszántságban, az igazságért való bátor és me-rész kiállásban észre sem vesszük, de már kiestünk a helyünkről. Lesüllyed-tünk, elveszett a szeretet. De nem azt mondja itt Krisztus, hogy (általában) a szeretet hagytad el, hanem azt mondja: az első szeretetedet hagytad el!

Ezt úgy szokták magyarázni, hogy ez kettőt jelent. Jelentheti a Krisztus iránti szeretetünket. Ha Krisztusból eszmét csinálunk, elvesztünk, mert az eszméket nem lehet szeretni. Csak egy másik személyt lehet szeretni. Vagy talán Krisz-tusból távoli emlék lett, ami után lehet nosztalgiaálni, de nem élő valóság. Vagy éppen elviselhetetlen, felettes én csináltak belőle, aki folyamatosan ellenőrzi,

meózza, figyeli a küzdő gyülekezetet, olyan, mint a gyűlölt edző, akit segít győzni, de nem lehet szeretni. Mások úgy magyarázzák, hogy itt az egymás iránti szeretet hűlt ki. Az sikkadt el, ahogyan a keresztyénségük kezdetén egymásba kapaszkodtak, ahogy átölelték egymást, ahogy testvéri közösséget formált patrícius és rabszolga, zsidó és pogány, egykori bálványimádó és egykori ateista. Ez a közösség valahogy eltűnt. A sok harcban eltűnt az egymás iránti bizalom. Én azonban úgy magyarázom, ahogy ez a szó „az első” a Jelenések könyvében, újra meg újra előjön, A nagy pietista tudósnak, Bengelnek van igaza, aki szerint „az első szeretet” kifejezés nem fokozatot jelöl, vagy valamilyen állomást (első, második, harmadik, negyedik szeretet). Még csak nem is úgy kell érteni, ahogy időződő házaspárok szokták egymásnak mondani, hogy na ja, hát az első szerelem, persze, persze, amikor fiatalok voltunk és egymásba szerettünk és zsongtunk egymásért; aztán megváltuk a sok harcot, és most már nem szerelem van, hanem szeretet, egymás iránti mély tisztelet stb. Nem, itt nem erről van szó. Ez itt nem összehasonlítás, nem fokozat. Itt magáról „az elsőről” van szó. Az első pedig Jézus Krisztus. Elhagytad az első szeretetedet! - ez azt jelenti, hogy elhagytad azt, aki előbb szeretett téged, ahogy János apostol mondja a levelében: „ő előbb szeretett minket!” (1János 4,9) És ez a döntő a keresztyénségben! Jézus Krisztus a döntő, aki előbb szeretett, akinek az ereje, kegyelme, hűsége indít el mindent az életünkben. Az én Krisztus iránti szeretetem visszatükrözése a Krisztus szeretetének, az én embertársaim iránti szeretetem visszatükröződése a Krisztus iránti szeretetemnek – „mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!” Az első helyen, a legelső helyen Ő áll. És lám, így is mutatkozik be a Jelenések könyvében: én vagyok az első és az utolsó (Jel 2,1; 2,8; 22,13). Ő az első. Ha elhagytam az első szeretetemet, ez azt jelenti, hogy Krisztust hagytam el, mert Ő az első szeretet, mert Ő előbb szeretett engem. Pál a Korinthusi és a Kolossé levélben azt mondja: Isten azért szólította elő Jézus Krisztust a halálból, hogy Ő legyen az első (1Kor 15; Kol 1,18). És ezt nemcsak úgy kell érteni, hogy első azok közül, akik meghaltak és majd föltámadnak, vagy hogy Ő az első az új nemzetségből, hanem úgy, hogy az új élet benne gyökerезik.

És hogy jól értsük, mit jelent az első szeretetet elhagyni, ahhoz megint Pál apostolt kell segítségül hívnom, aki a Timóteushoz írt levélben beszél azokról, akik a gyülekezet közösségében megváltoztatták a magatartásukat, az életvitelüket és hátat fordítottak a közösségnek. Azt mondja róluk, hogy megtagadták az első hitet (1Tim 5,12). Egyesek szerint a keresztségi hitről volna szó, arról a hitvallásról, amit akkor tettek, amikor keresztyének lettek és a közösség tagjává váltak. Mások szerint itt valami nagy elkötelezésről vagy fogadalomról beszél az apostol. Kálvin az Institutióban is magyarázza ezt az ígehelyet, és szinte ostorral támad a középkori egyházra, mert olykor visszaéltek azzal, hogy valaki 10-12 éves korában elhamarkodottan fogadalmat tett, például, hogy szerzetes lesz, aztán behajtották rajta, mondván az első hitet nem lehet megtagadni! De hadd védjem a római katolikusokat, hiszen már Aquinói Tamás is jól magyarázza, hogy mi volna ez az első hit. Nem más, mint a Jézus

Krisztusba vetett hit. Az első hit a kegyelem ajándéka, amit Isten Szentlelke ébreszt föl bennünk. Az a panaszsom ellened, hogy elhagytad az első szeretetet! Már értjük! Jézus Krisztusért harcolsz, de elhagytad Őt. Az Ő igazsága mellett állsz ki, az Ő nevéért tűrsz, de már elhagytad Őt. Elvesztetted Őt. Az úgy fontos, a név drága, de Ő már nem fontos. Pompás élet-stratégiát szőttél, de a lényeg kimaradt. Meg van terítve gyönyörűen az asztal, rajta a kifényezett családi ezüst, gyönyörű kínai porcelántányérok, és olyan abrosz, amit korábban még soha nem terítették föl, gyönyörűen el vannak rendezve a székek, a spanyol etikett szerint nem lehetne így teríteni – csak nincs mit enni. Üres a leveses tál, nem készült el a hús. Gyönyörűen be van rendezve az életed, Efézusi gyülekezet, harcolsz, küzdesz, helytállsz, igazság mellett kiállsz, bajnoka vagy minden jó ügynek, csak az első hiányzik. Térj meg! Ha ezt a szót halljuk, hogy: »térj meg!«, akkor már tudhatjuk, hogy az Úr szól nekünk. Ez a próféták szava, ez Keresztelő János szava, ez Jézus Krisztus szava! Ez az első szava, aki Önmagához hív újra! Ámen

Imádkozunk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, legkiváltképpen azt kérjük, és azt óhajtjuk is szívünk teljességéből, hogy Jézus Krisztus dicsősége és kegyelme ragyogjon életünk kellős közepén. Mert Ő az, akiben mindent megelőző módon szerettél, megmentettél, új életre hoztál. Őbenne van elrejtve az üdvösségnek minden kincse, Ő az igaz élet forrása, és kihez mehetnénk máshoz, mint Őhozzá? Önála van az örök élet beszéde. Bátoríts hát Szentlelkeddel, hogy Őhozzá ragaszkodjunk, Neki hódoljunk, egész szent életfolytatással, minden dolgunkban Őt kövessük.

Segíts bennünket sok küzdelmünkben, itt e nyugtalan, vergődő, szenvedő, roppant háborúságokban őrlődő világban! Add, hogy a Te néped megálljon minden időben, igaz Isten-tiszteletben, Neved dicsőítésében, jó hűségben, Tőled kapott szolgálatokban, szereteted törvényét betöltve. Kérünk, ebben az esztendőben se vond meg tőlünk gyógyító és vigasztaló kegyelmeidet, buzdításaidat, életünket segítő áldásaidat. Add, hogy amit tervezünk, akaratod szerint menjen végbe. Sőt add, hogy amit Te tervezel, azt akarjuk igazán mi is. Adj békeséget a világban, csillapítsd a háborúk zaját, fordítsd a népek szívét Krisztushoz, mert benne van az igazi élet. Őérette kérünk, hallgasd meg könnyörgésünket. Ámen